

| opinie |

Mia, Nadia en God in Limburg

Elke maand geeft Petra Stienen haar mening over een (inter)nationale kwestie. Deze keer: de overeenkomst tussen haar katholieke tante Mia in het Limburg van vroeger en de vrouwen van de Essalaam-moskee nu.

ANP-ROBIN UTRECHT

Ieverd, we mochten toch helemaal niet nadenken van de kerk,' zegt tante Mia als ik haar vraag hoe vrouwen zo lang de dwang van de katholieke kerk in hun dagelijks leven hebben kunnen verdragen. 'We mochten niet eens zelf de Bijbel lezen,' klinkt het verontwaardigd. Vooral haar verhaal over de zogenaamde kerkgang raakt mij enorm: nog tot midden in de jaren vijftig moesten kraamvrouwen na de bevalling eerst naar de kerk voor ze de samenleving in mochten. Zodat de pastoor hen kon 'zuiveren' van deze onreinheid.

Tante Mia maakt zich er nog dagelijks boos over dat haar kerk mensen en vooral vrouwen zo lang onwetend heeft willen houden. Maar het is voor de 78-jarige vrouw, de jongste zus van

mijn Limburgse opa, geen reden het geloof af te zweren. Integendeel. In haar turbulente leven met veel armoede, verlies en verdriet vormde het juist het morele kompas om door te gaan.

De vrouwen van de Essalaam-moskee vinden zichzelf juist geëmancipeerd

Onlangs ontmoette ik Nadia, een actieve dertiger uit het Limburgse Panningen, in de Essalaam-moskee waar zo'n dertigtal vrouwen wekelijks Arabische taal- en koranles krijgen. Buitenstaanders zouden kunnen vrezen dat deze lessen de vrouwen, net als vroeger bij mijn tante Mia gebeurde, in

een bepaald keurslijf dwingen. Al snel bleek dat juist het tegenovergestelde waar is. Nadia en de andere vrouwen bespreken elke week hoe ze hun rol thuis als vrouw en moeder kunnen combineren met hun activiteiten buitenshuis: hun baan en vrijwilligerswerk. Met hun heilige boek in de hand. De afgelopen jaren hebben de vrouwen duizenden bezoekers uit de buurt rondgeleid in de moskee. Ouderen, scholieren, huisvrouwen en zakenlieden moeten met verbazing hebben geconstateerd dat de vrouwen van de Essalaam-moskee zichzelf totaal geëmancipeerd vinden. Juist omdat ze durven na te denken over God. Net als mijn tante Mia, voor wie het geloof nog steeds houvast biedt om het leven aan te kunnen.

↳ Petra Stienen is publicist en adviseur over diplomatie, diversiteit en mensenrechten.

| nieuws |

Klokkenluiden tegen universitair seksisme

ANP/VINCENT JANNINK

Heel misschien wordt dat glazen plafond bij universiteiten straks wel zichtbaar: vrouwelijke wetenschappers die zich benadeeld voelen kunnen vanaf nu hun verhaal kwijt op de klokkenluiderssite seksediscriminatieaandeuniversiteit.nl.

De oprichter van de site, het Proefprocessenfonds Clara Wichmann, hoopt zo een bijdrage te leveren aan de discussie over het gebrek aan vrouwelijke hoogleraren. Die kwam op gang nadat econoom Edith Kuiper een proefproces had aangespannen tegen de Universiteit van Amsterdam. Kuiper solliciteerde - op uitnodiging - in 2008 naar de functie van universitair docent, maar werd afgewezen. Naar eigen zeggen had ze geen eerlijke kans gekregen van de - geheel mannelijke - sollicitatie-

commissie. Uit onderzoek van de Radboud Universiteit Nijmegen was al eerder gebleken dat veel universitaire benoemingen geen open procedures zijn, maar informele onderonsjes.

Het fonds wil via de website abstracte verhalen over het glazen plafond een menselijk gezicht geven en hoopt dat er verhalen loskomen over onduidelijke selectieprocedures, seksisme en het old boys network, zodat daarvan een goed beeld ontstaat. Volgens recente cijfers van de Monitor Vrouwelijke Hoogleraren 2012 bedraagt het aantal vrouwelijke hoogleraren in Nederland slechts 14,8 procent - bedroevend laag. Op een lijst van 22 Europese landen staat Nederland bijna helemaal onderaan, op de negentiende plaats. cv